

XXVI.

При устията на Янтра, солдатитѣ на Радецкый и на Скобелева са побратимихъ помѣжду си. Единъ другъ са счिताхъ достойни другари. Изъ нѣтътъ постоянно са срѣщахъ епизоди, които характеризуватъ тази бойовна дружба. Върви, напримѣръ, углицкыйтъ полкъ, на срѣща му солдатитѣ на 14 дивизия, която защищаваше Шинка. Застанъ като Ф. и раскрачи краката си, спорѣдъ думитѣ на извѣстната армейска пѣсня: „руки въ боки, ноги врезъ.“

— Е, братци, четиренадесятата дивизия не прѣдаде, глѣдайте и шестнадесятата да не прѣдаде.

— Не бой са, нѣма да прѣдадемъ... Ще я защитимъ.... чува са изъ редоветѣ.

Въ други случай срѣщатъ са двѣ партии солдати.

— Вий Скобелевски ли сте?

— Така.

— Но, а ний сме на Радецкый.... Все равно, значи, че е едно....

— Сега ако да бѣше възможно да ни съединятъ на едно!.... Ний на Шинка малко бѣхме....

Взгляда на солдатитѣ бѣше както неможе повече вѣренъ. Дѣйствително въ това время Скобелевъ и Радецкый бѣхъ двѣ бойовни противоположности. Скобелевъ — цѣлъ яростъ, огнь, приежтсвие духа, бойовенъ гений, Радецкый — търпение, мъдра прѣдпазливостъ, расчетливостъ. И двамата еднакво храбри, еднакво любими отъ солдатитѣ. Въ послѣдствие и Скобелевъ подъ Гюкъ-тепе усвои си и осторожността и расчетливостъта на стратега, отъ което, разумѣва са, още повече израстнъ... Разницата между тѣзи двѣ натури, повече отъ венчко са открили въ Габрово. Скобелевъ който хубаво знаеше положението на работитѣ, се сляше задъ Балканитѣ, герой стояше за немедленното прѣминаване прѣзъ горитѣ и отпослѣ движението къмъ Одринъ. Радецкый бѣше противъ това. Зимнийтъ походъ отъ такъвъ родъ, прѣзъ стрѣмнинитѣ и върховетѣ, покрити съ снѣгъ, по долищата, където и лѣтомъ не отива жива душа, го плашеше. Той писа и телеграфирова въ главната квартира, като умоляваше да са остави това прѣдприятие, назоваваше го невъзможно, неспѣлнимо. Той поставяше прѣдъ